

วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่น The Bangkok Thai Tones As Produced by Japanese Speakers

ธนภัทร สินธวาชีวะ

Thanaphat Sinthawashewa

dome216@hotmail.com

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพทั้ง 5 หน่วยเสียงที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยน้อยจำนวน 5 คน ด้วยวิธีการทางกลศาสตร์และนำมาเปรียบเทียบกับ การออกเสียงของคนไทย ซึ่งพูดภาษาไทยกรุงเทพเป็นภาษาแม่ ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพซึ่งมี 5 หน่วยเสียง คือ วรรณยุกต์สามัญเป็นเสียง กลางระดับ วรรณยุกต์เอกเป็นเสียง ต่ำระดับ วรรณยุกต์โทเป็นเสียง สูงตก วรรณยุกต์ตรีเป็นเสียง กลางขึ้น และวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียง ต่ำขึ้น

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าคนญี่ปุ่นออกเสียงวรรณยุกต์ระดับต่างไป วรรณยุกต์ตรีที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นบางคนมีลักษณะ กลางระดับ แทนที่จะเป็นกลางขึ้น รวมถึงพบความสับสนในการออกเสียงระหว่างวรรณยุกต์สามัญกับวรรณยุกต์เอก และวรรณยุกต์สามัญกับวรรณยุกต์ตรี

Abstract

The purpose of this study is to compare the acoustic characteristics of the five Bangkok Thai tones as produced by five Japanese speakers to those produced by native Thai speakers.

The five tonal characteristics of Thai speakers are as follows - mid-level (sǎa-man), low-level (ʔèek), high-falling (thoo), mid-rising (trii) and low-rising (chàt-tàʔ-waa). The tonal characteristics of level tones produced by Japanese speakers are somewhat different from those produced by Thai speakers. High tone or “trii” is mid-level instead of mid-rising. In addition, there is some confusion between the three level tones, i.e. the mid-level tone (sǎa-man) is confused with the low-level (ʔèek) or with the mid-rising tones (trii).

1. บทนำ

ปัจจุบัน มีคนญี่ปุ่นเข้ามาอาศัยในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก¹ ด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น การทำงาน การศึกษา การวิจัย การท่องเที่ยว เป็นต้น คนญี่ปุ่นที่ต้องใช้ชีวิตในประเทศไทยต่างก็สนใจที่จะเรียนภาษาไทย เนื่องจากเห็นความจำเป็นของการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันเพื่อก่อให้เกิดความสะดวกในการสื่อสารและการดำรงชีวิต ตามสถาบันสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติจะมีคนญี่ปุ่นเรียนภาษาไทยจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นนักธุรกิจ นักศึกษา หรือแม่บ้าน แม้จะสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้ แต่สังเกตว่าคนญี่ปุ่นออกเสียงเพี้ยนไปจากการออกเสียงของคนไทย จุดสำคัญอยู่ที่เรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์แตกต่างไปจากคนไทยอันเนื่องมาจากภาษาญี่ปุ่นไม่ใช่ภาษาวรรณยุกต์ แต่เป็น “pitch-accent language” นั่นคือ ระดับเสียงสูงต่ำ (pitch) มีความสัมพันธ์กับการลงเสียงหนักเบา (stress) ส่งผลให้เกิดความหมายที่แตกต่างกันของคำ เช่น คำว่า 「あめ」 “ame” หากเน้นเสียงหนักและระดับเสียงสูงในพยางค์แรก [‘ame] จะมีความหมายว่า “ฝน” แต่หากเน้นเสียงหนักและระดับเสียงสูงในพยางค์ที่สอง [a’mɛ] จะมีความหมายว่า “ลูกกวาด” เป็นต้น

ที่ผ่านมาได้มีการศึกษาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยในคำพยางค์เดียวที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่น โดยสุธาสินี สิทธิเกษร (2546) ซึ่งเก็บข้อมูลจากคนญี่ปุ่นจำนวน 10 คน เพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน อายุ 20-25 ปี พบว่าการออกเสียงวรรณยุกต์สามารถเกิดข้อผิดพลาดได้หลากหลาย เช่น การออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำเป็นเสียงระดับต่ำกว่าปกติ เป็นต้น ซึ่งอาจเกิดจากการแก้ไขเกินเหตุ หรือการแทนที่หน่วยเสียง ซึ่งพบการข้ามลักษณะจากวรรณยุกต์ระดับไปเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ แต่ไม่พบการออกเสียงผิดจากวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับกลายเป็นวรรณยุกต์ระดับ กล่าวคือ ไม่ว่าผู้บอกภาษาจะกำลังออกเสียงวรรณยุกต์ระดับ หรือวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ เสียงที่เบี่ยงเบนไปก็จะมีรูปแบบเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่แน่ใจของผู้บอกภาษาขณะออกเสียง

นอกจากงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยยังได้พบว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาไทยโดยคนญี่ปุ่นไม่ว่าจะเป็นงานวิจัยของโตชิยูกิ นะกะวะระ (2541) ที่ศึกษาเรื่องการแปรตามวัจนลีลาของเสียงนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของนักศึกษาญี่ปุ่น หรืองานวิจัยของสุลีพร นราสุวรรณ (2547) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น งานวิจัยที่ผ่านมาดังกล่าวข้างต้นไม่ได้ใช้วิธีการทางกลศาสตร์ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงคิดว่าน่าจะใช้วิธีการทางกลศาสตร์ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเฉพาะในประเด็นของการออกเสียงวรรณยุกต์ซึ่งจะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่แท้จริง ในบทความนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์การออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องเพื่อดูว่าข้อค้นพบยืนยันหรือคัดค้านข้อค้นพบจากงานวิจัยการออกเสียงภาษาไทยของคนญี่ปุ่นที่มีมาก่อนหน้านี้

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์การออกเสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนไทยด้วย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการอ้างอิงเปรียบเทียบกับ การออกเสียงของคนญี่ปุ่น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนไทย พบว่า ผลงานวิจัยเกี่ยวกับประเด็นการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยในคำพูดต่อเนื่องหลายชิ้น อาทิ Kalaya Tingsabadh & Daranee Deeprasert (1997) ได้ศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาเพศชาย 1 คน อายุ 33 ปี ทั้งที่ปรากฏในคำพูดเดี่ยวและคำพูดต่อเนื่อง 6 บริบท โดยในคำพูดต่อเนื่องแบ่งเป็นบริบทการลงเสียงหนักและบริบทการลงเสียงเบาในคำพยางค์เดี่ยว คำสองพยางค์ และคำหลายพยางค์ พบว่า วรรณยุกต์โทในคำพูดต่อเนื่องไม่ได้มีสัทลักษณะของการตกอย่างชัดเจนเหมือนในคำพูดเดี่ยว แต่ยังคงรักษาระดับเสียงสูงไว้ ส่วนวรรณยุกต์จัตวามีลักษณะคล้ายวรรณยุกต์เอกในช่วงครึ่งแรกของการออกเสียง คือ มีระดับเสียงลดลง แต่ในครึ่งหลังระดับเสียงของวรรณยุกต์เอกจะลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่วรรณยุกต์จัตวาจะมีระดับเสียงเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ซึ่งในคำพูดต่อเนื่องความชันอันเนื่องมาจากการเพิ่มขึ้นของระดับเสียงของวรรณยุกต์จัตวามีค่อนข้างน้อย เมื่อเทียบกับในคำพูดเดี่ยว ซึ่งมีความชันอันเนื่องมาจากการเพิ่มขึ้นของระดับเสียงที่ค่อนข้างมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด (ดูภาพ ก. ในภาคผนวก) วิไลลักษณ์ จุราหะวงศ์ (2543) ศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยในคำพูดต่อเนื่องที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาเพศชาย 5 คน และเพศหญิง 5 คน พบว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงมีความคล้ายกัน ยกเว้นวรรณยุกต์สามัญ ที่การออกเสียงของผู้บอกภาษาเพศชายจะเป็นระดับเสียงที่คงที่ตลอด ในขณะที่การออกเสียงของผู้บอกภาษาเพศหญิงจะมีการลดระดับลงมาเรื่อย ๆ จนถึงตอนท้าย ซึ่งวิไลลักษณ์สรุปว่า ความแตกต่างอันเนื่องจากเพศของผู้พูดไม่น่าจะมีความสำคัญ เนื่องจากความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเป็นเรื่องของระดับเสียงเท่านั้น ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะขึ้น-ตกของวรรณยุกต์ยังคงคล้ายกัน (ดูภาพ ข. ในภาคผนวก) ผณิตรา ธีรานนท์ (2543) ศึกษาหน่วยจังหวะกับการแปรของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องภาษาไทย จากผู้จัดรายการวิทยุเพศหญิง จำนวน 3 คน โดยแบ่งโครงสร้างหน่วยจังหวะออกเป็น พยางค์เด่นและพยางค์ด้อย ในหน่วยจังหวะแบบ 1 พยางค์ 2 พยางค์ และ 3 พยางค์ ซึ่งในกรณีของพยางค์เด่นพบว่า หน่วยจังหวะมีอิทธิพลต่อการแปรของสัทลักษณะของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับในคู่บริบทส่วนใหญ่ และมีอิทธิพลน้อยต่อการแปรของสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระดับ ทั้งนี้หน่วยจังหวะที่มีสมาชิกมากทำให้ค่าระยะเวลาในการออกเสียงน้อยลง จึงทำให้เกิดการแปรง่ายกว่าหน่วยจังหวะที่ประกอบด้วยสมาชิกน้อย (ดูภาพ ค. ในภาคผนวก)

เนื้อหาของบทความนี้เป็นข้อค้นพบส่วนหนึ่งที่น่าเสนอในวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตเรื่อง “วรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่น: การศึกษาทางกลศาสตร์และการรับรู้”² ของผู้วิจัย ในการวิจัยเป็นวิทยานิพนธ์ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มผู้บอกภาษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มคนไทย กลุ่มคนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยมาก และกลุ่มคนที่มีประสบการณ์

ภาษาไทยน้อย ในบทความนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เฉพาะผลการวิเคราะห์การออกเสียงของกลุ่มคนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยน้อยเท่านั้น ผู้บอกภาษาซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นกลุ่มนี้เรียนภาษาไทยได้ประมาณ 2 เดือน จากการฟัง พบว่า ยังมีปัญหาเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นที่มี ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยประมาณ 2 เดือน กับสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนไทยที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นภาษาแม่ เมื่อวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง

3. สมมติฐาน

คนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยน้อย³ ออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ แตกต่างจากคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเสียงวรรณยุกต์คงระดับ ได้แก่ วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอก

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 เตรียมรายการคำทดสอบ

ผู้วิจัยได้เตรียมคำพยางค์เดี่ยวที่เป็นคำเป็น ซึ่งเป็นชุดคำเทียบเสียงสำหรับวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง จำนวน 3 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1	คา	ข้า	คำ	ค้า	ชา
ชุดที่ 2	ไซ	ใส่	ใส	ไ้	ใส
ชุดที่ 3	เลา	เหลา	เล่า	เล่า	เหลา

เมื่อได้คำตัวอย่างครบ 15 คำแล้ว ได้นำคำตัวอย่างทั้ง 15 คำมาจัดลงในตำแหน่งที่ได้รับการลงเสียงหนักภายในประโยค เพื่อทดสอบการออกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงรวม 15 ประโยค ได้แก่

- 1) บ้านหลังนี้หลังคาสีแดง
- 2) ต้มยำขามนี้ใส่ข้าและขิง
- 3) ผักมีคุณคำทางอาหารสูง
- 4) ฉันรู้จักแม่ค้าขายหมูคนนั้น
- 5) แมวมีชาสีขา
- 6) คนต่างจังหวัดไ้ไขจับปลา
- 7) ฉันใสเสื้อสีดำไปวัด

- 8) ขนมีสีไล่ราคา 10 บาท
- 9) นักเรียนไม่ชอบให้ครูชกใช้บ่อย ๆ
- 10) วันนี้ท้องฟ้าสดใสไม่มีเมฆ
- 11) ฉันซื้อปี 1 เลา จากร้านค้า
- 12) ทหาร 3 เหล่า มีจำนวนรวม 1 ล้านคน
- 13) พ่อเล่านิทานให้ลูกฟังก่อนนอน
- 14) หมูวิ่งเข้าไปในเล้าอย่างรวดเร็ว
- 15) เขาเหลาดินสอ 2 แท่ง

ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้เพิ่มเติมรายละเอียดอื่น ๆ ได้แก่ การถ่ายถอดเสียงคำตัวอย่างซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวที่ปรากฏในประโยคดังกล่าวข้างต้น โดยใช้ตัวอักษรสากล ความหมายในภาษาญี่ปุ่น และภาพประกอบของประโยคที่มีคำทดสอบปรากฏ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำว่า “ขา” เมื่อปรากฏในประโยค
การถ่ายถอดเสียง
ความหมาย (คำแปลภาษาญี่ปุ่น)

แมวมีขาสี่ขา
meeu mii khāa sii khāa
猫の足は4本ある。

4.2 คัดเลือกผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามประสบการณ์ทางภาษาไทยแก่คนญี่ปุ่นเพศชายที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครจำนวน 33 คน ภายในแบบสอบถามประกอบด้วยคำถามต่าง ๆ เช่น ความถี่ในการใช้ทักษะทางภาษาไทยด้านต่าง ๆ ระยะเวลาในการเรียนภาษาไทย โอกาสในการใช้ภาษาไทยกับบุคคลรอบข้าง ฯลฯ ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้นำคำตอบมาคิดคะแนน และคัดเลือกคนญี่ปุ่นที่ได้คะแนนจากการตอบแบบสอบถามน้อยที่สุดเพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลการออกเสียง จำนวน 5 คน ผู้ผ่านการคัดเลือกมีอายุ 19-34 ปี และมีอายุเฉลี่ย 25.4 ปี

เพื่อใช้อ้างอิงในการเปรียบเทียบการออกเสียงของผู้บอกภาษาซึ่งเป็นคนญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้บอกภาษาซึ่งเป็นคนไทย พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีภูมิลำเนาอยู่ใน

กรุงเทพมหานคร และใช้ภาษาไทยกรุงเทพสื่อสารในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 คน ผู้บอกภาษาคนไทยมีอายุระหว่าง 26-27 ปี และมีอายุเฉลี่ย 26.2 ปี

4.3 บันทึกข้อมูลการออกเสียง

ผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาแต่ละคนออกเสียงประโยค ซึ่งเรียงลำดับไว้ด้วยวิธีสุ่ม ประโยคละ 3 ครั้ง รวมคำทดสอบที่ปรากฏในประโยคซึ่งผู้บอกภาษาที่เป็นคนญี่ปุ่นออกเสียงจากประโยคทดสอบจำนวน 45 คำทดสอบ (15 คำ X 3 ครั้ง)

- ผู้บอกภาษากลุ่มคนไทย 5 คน ออกเสียงคำทดสอบ 45 คำ X 5 คน = 225 คำทดสอบ

- ผู้บอกภาษากลุ่มคนญี่ปุ่น 5 คน ออกเสียงคำทดสอบ 45 คำ X 5 คน = 225 คำทดสอบ

ดังนั้น จึงมีคำทดสอบทั้งสิ้น 450 คำ ที่ผู้วิจัยต้องวัดและวิเคราะห์ค่าทางกลศาสตร์ และนำมาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นความเหมือนและความต่างในการออกเสียงวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษา 2 กลุ่ม

4.4 วิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคนที่บันทึกไว้มาวิเคราะห์หาค่าความถี่มูลฐาน โดยคัดเลือกบริเวณของเสียงที่ใช้วิเคราะห์ด้วยโปรแกรม Praat ผู้วิจัยวัดค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ที่นำพาโดยสระซึ่งเป็นเสียงก้องและเป็นแก่นพยางค์ ในการวัดค่าความถี่มูลฐานได้เริ่มวัดจากจุดเริ่มต้นของเสียงสระ (Vowel onset) จนถึงจุดสิ้นสุดเสียงสระ (Vowel offset) ในกรณีชุดคำทดสอบที่ 2 ซึ่งพยัญชนะต้นเป็นเสียงข้างลิ้น /l/ ถึงแม้จะมีเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานปรากฏขึ้นเพราะ /l/ เป็นเสียงก้อง แต่ผู้วิจัยไม่ได้นำค่ามาวิเคราะห์ นั่นคือ วิเคราะห์เฉพาะค่าความถี่มูลฐานที่สระนำพาเท่านั้น เช่นเดียวกับชุดคำทดสอบที่ 1 และ 2 ซึ่งคำเทียบเสียงทุกคำในชุดมีพยัญชนะต้นเป็นเสียงไม่ก้อง คือ /ph/ และ /s/ จากนั้นวิเคราะห์หาค่าความถี่มูลฐานทุกจุด 10% ของระยะเวลาด้วยโปรแกรม Python

4.5 จัดทำกราฟแสดงลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์

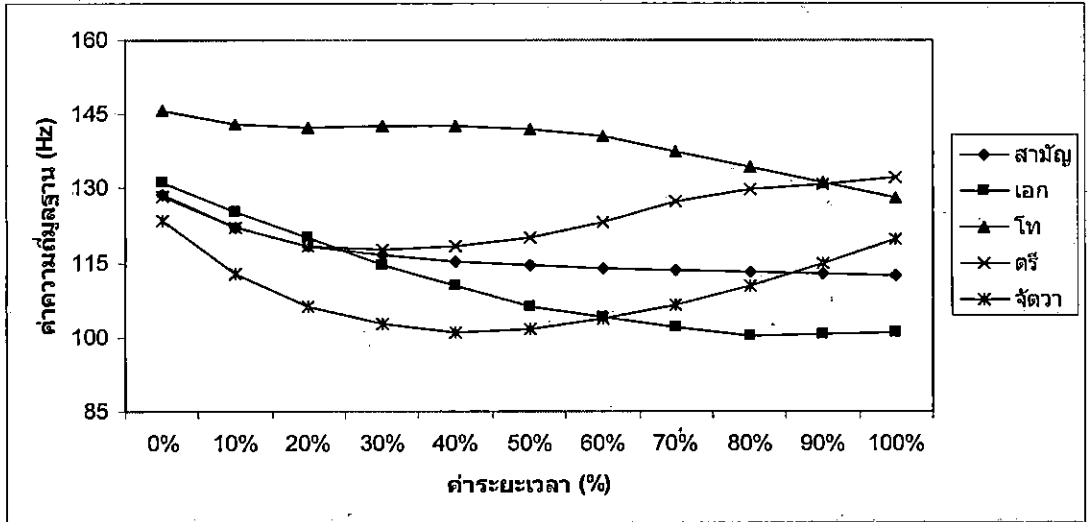
ในการจัดทำกราฟแสดงลักษณะทางกลศาสตร์ของแต่ละวรรณยุกต์ ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรม Microsoft Excel จากนั้นนำค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ที่เป็นกราฟมาแปลงเป็นตัวเลขแสดงระดับเสียงโดยการแบ่งกราฟเป็น 5 ช่วง ซึ่งแต่ละช่วงแทนระดับเสียงแต่ละระดับรวม 5 ระดับ สำหรับกลุ่มผู้บอกภาษาซึ่งเป็นคนไทย ผู้วิจัยนำค่าความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาทั้ง 5 คนมาหาค่าเฉลี่ยรวมเพื่อแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของสัทลักษณะทั้ง 5 วรรณยุกต์ (ดูภาพที่ 1)

ส่วนของกลุ่มคนญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้นำเสนอแยกเป็นรายบุคคล (ดูภาพที่ 2 – 6) เนื่องจากคนญี่ปุ่นแต่ละคนมีพฤติกรรมการออกเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันออกไป การนำเสนอผลการ

วิเคราะห์ทางกลศาสตร์ที่ละคนจะช่วยให้เห็นปัญหาของการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย
กรุงเทพของคนญี่ปุ่นได้อย่างชัดเจน

5. ผลการวิจัย

5.1 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนไทย

ภาพที่ 1 ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพที่ออกเสียงโดยคนไทยรวม 5 คน

จากภาพแสดงค่าความถี่มูลฐาน (ภาพที่ 1) ที่ความถี่ว่า วรรณยุกต์สามัญมีสัทลักษณะ
กลางระดับ [33] วรรณยุกต์เอกมีสัทลักษณะ กลางค่อนข้างต่ำเลื่อนลงหรือต่ำระดับ [32]
วรรณยุกต์โทมีสัทลักษณะ สูงตก [43] วรรณยุกต์ตรีมีสัทลักษณะ กลางขึ้น [34] และวรรณยุกต์
จัตวามีสัทลักษณะ ต่ำขึ้น [23]

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวรรณยุกต์สามัญกับวรรณยุกต์เอก จะเห็นได้ว่าค่าความถี่มูล
ฐานของวรรณยุกต์เอกมีค่าต่ำหรือน้อยกว่าวรรณยุกต์สามัญ นอกจากนั้น ยังมีข้อสังเกต
เกี่ยวกับเรื่องความชันอันเนื่องมาจากลักษณะการตกของวรรณยุกต์เอกที่ปรากฏอย่างชัดเจน
สอดคล้องกับงานวิจัยของ ผดุงนทรา ชีรานนท์ (2543) กล่าวคือ วรรณยุกต์เอกมีลักษณะการตก
ที่มีความชันมากกว่าวรรณยุกต์สามัญ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้ 2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้แตกต่างกัน

ส่วนวรรณยุกต์โท พบว่า มีความชันของการตกของระดับเสียงค่อนข้างน้อย ทั้งนี้
สามารถสังเกตได้จากค่าความถี่มูลฐาน ณ จุดเริ่มต้นไปสู่จุดสิ้นสุดมีค่าลดลงไม่มาก ข้อค้นพบนี้
สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kalaya Tingsabadh & Daranee Deeprasert (1997) กล่าวคือ
วรรณยุกต์โทในบริบทคำพูดต่อเนื่องไม่ได้มีสัทลักษณะตกอย่างชัดเจนเหมือนในบริบทคำพูด
เดี่ยว

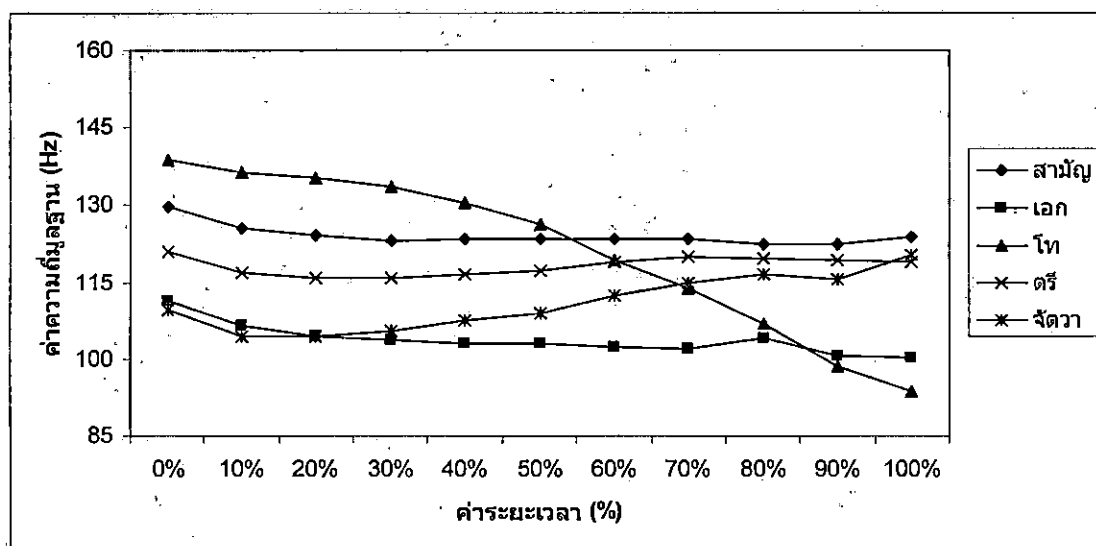
สำหรับวรรณยุกต์ตรี ผู้วิจัยได้จัดให้เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ซึ่งมีสัญลักษณ์ กลาง-ขึ้น ผลการวิเคราะห์แตกต่างจากข้อค้นพบในงานวิจัยของวิไลลักษณ์ จุราหะวงส์ (2543) ที่จัดให้วรรณยุกต์ตรีในคำพูดต่อเนื่องเป็นวรรณยุกต์ระดับ ส่วนวรรณยุกต์จัตวามีสัญลักษณ์ ต่ำ-ขึ้น เช่นเดียวกับข้อค้นพบในงานวิจัยของ Kalāya Tingsabadh & Daranee Deeprasert, (1997) ผดืนทรา ขีรานนท์ (2543) วิไลลักษณ์ จุราหะวงส์ (2543) (ดูภาพประกอบในภาคผนวก)

5.2 สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยน้อย

ในการนำเสนอผลการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพของคนญี่ปุ่น 5 คน เพื่อความชัดเจนจะนำเสนอสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ดีความจากผลการวัดและวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของแต่ละคน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

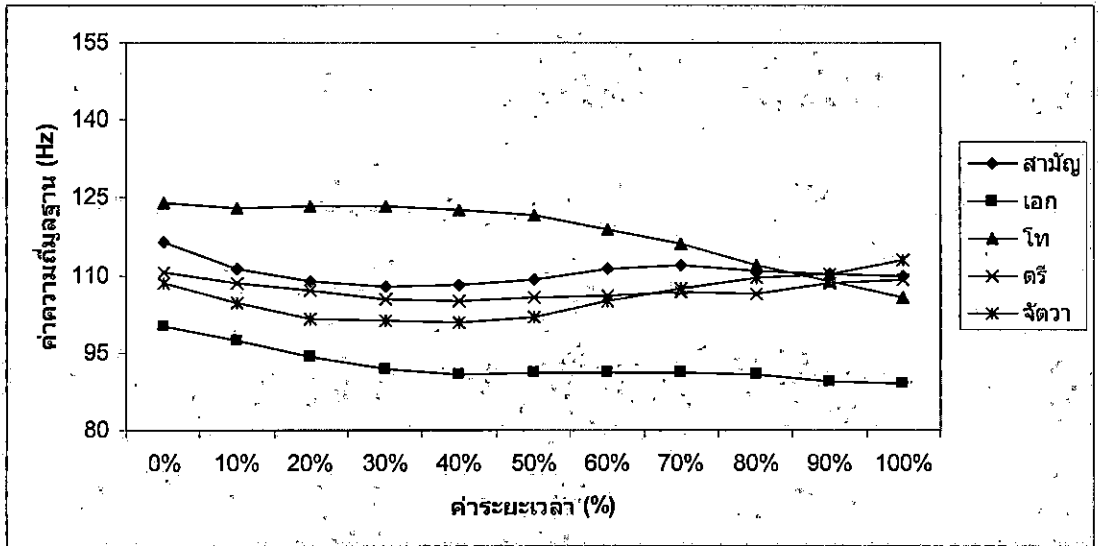
1) สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 1

จากการพิจารณาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาพที่ 2 วรรณยุกต์สามัญมีสัญลักษณ์ กลางระดับ [33] ส่วนวรรณยุกต์เอกมีสัญลักษณ์ ต่ำระดับ [22] กล่าวคือ คนญี่ปุ่นคนที่ 1 สามารถจำแนกวรรณยุกต์สามัญและเอกออกจากกันได้ โดยผู้วิจัยสังเกตจากค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน สำหรับวรรณยุกต์โทมีสัญลักษณ์ สูงตก [41] ทั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า ค่าความชันของการตกมีมากกว่ากลุ่มคนไทย นั่นคือ ช่วงตกเป็นสัญลักษณ์ที่เห็นได้อย่างชัดเจน ส่วนวรรณยุกต์ตรี พบว่า มีความแตกต่างจากวรรณยุกต์ตรีของกลุ่มคนไทย โดยเกิดการแปรของสัญลักษณ์จาก กลางขึ้น [34] เป็นกลางระดับ [33] นอกจากนี้ยังเกิดความสับสนกับวรรณยุกต์สามัญ ซึ่งเป็นวรรณยุกต์กลางระดับ [33] สรุปได้ว่าคนญี่ปุ่นคนที่ 1 ออกเสียงวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์ตรีใกล้เคียงกันมาก ยิ่งกว่านั้น ผู้บอกภาษายังออกเสียงวรรณยุกต์สามัญสูงกว่าวรรณยุกต์ตรีเล็กน้อย ส่วนวรรณยุกต์จัตวามีสัญลักษณ์ ต่ำขึ้น [23]

ภาพที่ 2 ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 1

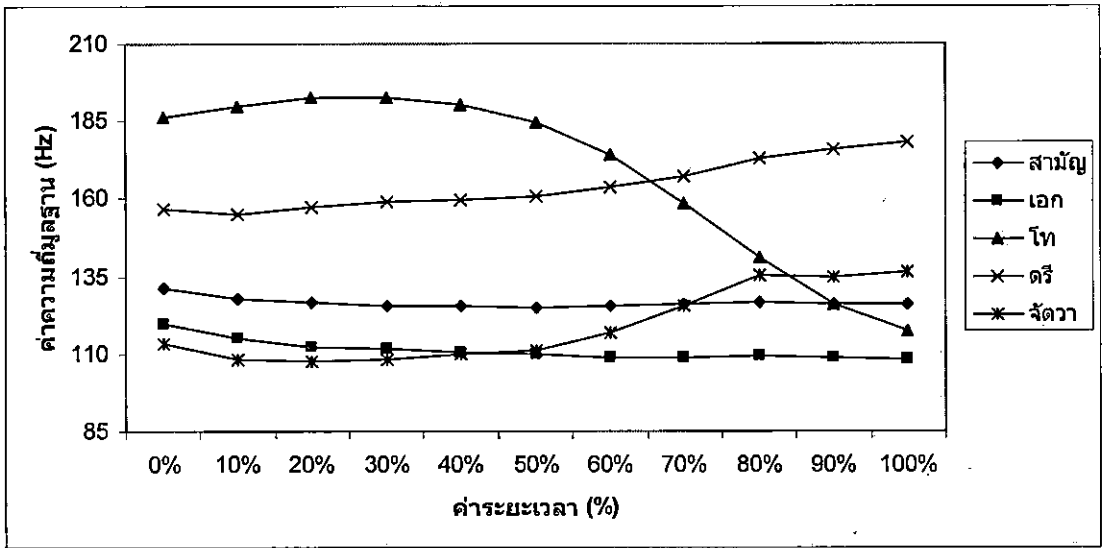
2) สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 2

ภาพที่ 3 ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 2.

จากการพิจารณาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาพที่ 3 ได้พบว่า คนญี่ปุ่นคนที่ 2 มีพฤติกรรมการออกเสียงคล้ายคลึงกับคนญี่ปุ่นคนที่ 1 กล่าวคือ สามารถจำแนกความแตกต่างของวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอกออกจากกันได้ โดยวรรณยุกต์สามัญมีสัทลักษณะ กลางระดับ [33] และวรรณยุกต์เอกมีสัทลักษณะ ต่ำระดับ [21] ส่วนวรรณยุกต์ตรี มีสัทลักษณะ กลางระดับ [33] เช่นเดียวกับวรรณยุกต์สามัญ แต่ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ตรีจะต่ำหรือน้อยกว่าวรรณยุกต์สามัญเล็กน้อย จึงกล่าวได้ว่าเกิดความสับสนระหว่างการออกเสียงวรรณยุกต์ตรีกับวรรณยุกต์สามัญ ส่วนวรรณยุกต์โท มีสัทลักษณะกลางตก [32] ความชันในการตกของระดับเสียงค่อนข้างน้อย ซึ่งคล้ายคลึงกับกลุ่มคนไทย ส่วนวรรณยุกต์จัตวามีสัทลักษณะ ต่ำขึ้น [23] โดยมีค่าความถี่มูลฐานค่อนข้างใกล้เคียงกับวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์ตรี

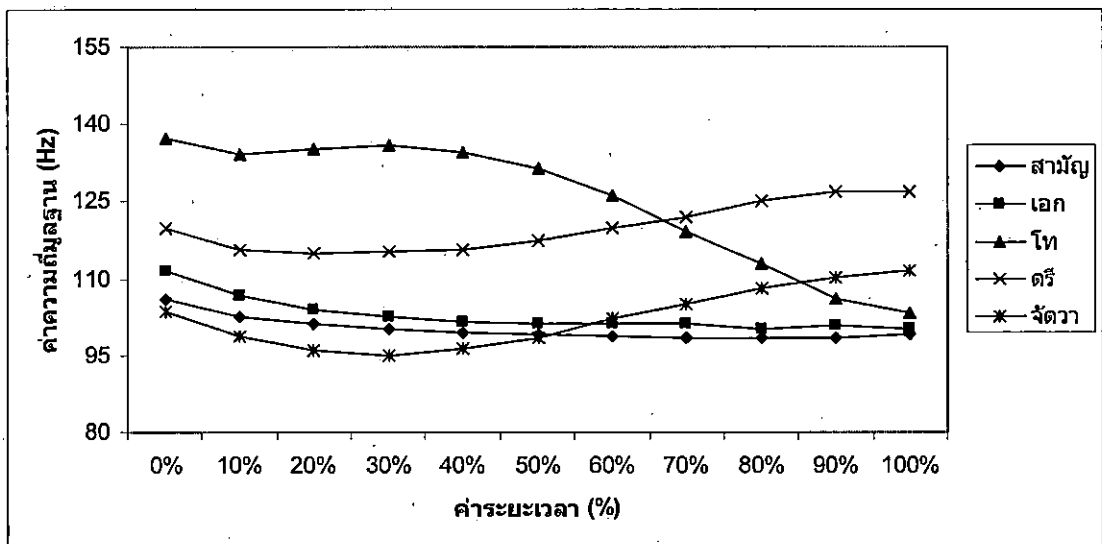
3) สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 3

ภาพที่ 4 ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 3

จากการพิจารณาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาพที่ 4 ได้พบว่า คนญี่ปุ่นคนที่ 3 สามารถจำแนกความแตกต่างในการออกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงออกจากกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ วรรณยุกต์สามัญมีสัทลักษณะ กลางระดับ [33] วรรณยุกต์เอกมีสัทลักษณะ ต่ำระดับ [22] วรรณยุกต์โทมีสัทลักษณะ สูงตก [52] วรรณยุกต์ตรี มีสัทลักษณะ กลางขึ้น [34] และวรรณยุกต์จัตวา มีสัทลักษณะ ต่ำขึ้น [23] ตามที่ควรจะเป็น ดังข้อค้นพบในงานวิจัยยูกบุกเบิกของ Abramson (1962)

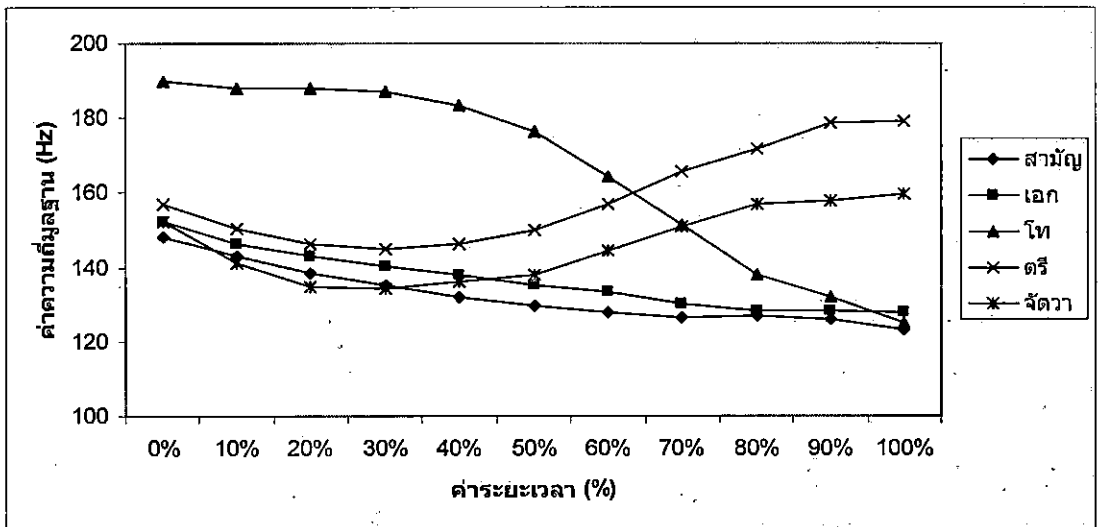
4) สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 4

ภาพที่ 5 ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 4

จากการพิจารณาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาพที่ 5 ดีความได้ว่า คนญี่ปุ่นคนที่ 4 มีความสับสนในการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญกับวรรณยุกต์เอก ถึงแม้ว่าวรรณยุกต์ทั้ง 2 หน่วยเสียงจะมีสัทลักษณะ ต่ำระดับ [22] แต่ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์เอกกลับมากหรือสูงกว่าของวรรณยุกต์สามัญเล็กน้อย ส่วนวรรณยุกต์โทมีสัทลักษณะ สูงตก [42] ทั้งนี้ พบว่าการตกมีความชันมากกว่าของกลุ่มคนไทย ส่วนวรรณยุกต์ตรีมีสัทลักษณะ กลางขึ้น [34] และวรรณยุกต์จัตวามีสัทลักษณะ คือ ต่ำขึ้น [23] เช่นเดียวกับที่ปรากฏในการออกเสียงของกลุ่มคนไทย

5) สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 5

ภาพที่ 6 ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 5

จากการพิจารณาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาพที่ 6 ดีความได้ว่า คนญี่ปุ่นคนที่ 5 มีความสับสนในการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอก เช่นเดียวกับคนญี่ปุ่นคนที่ 4 กล่าวคือ วรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอกมีสัทลักษณะเดียวกัน คือ เป็นเสียง ต่ำระดับ [32] แต่วรรณยุกต์เอกมีค่าความถี่มูลฐานมากกว่าหรือสูงกว่าค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์สามัญ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาอย่างละเอียดจะเห็นได้ว่าความชันของการตกของวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอกที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นคนที่ 5 มีมากกว่าคนญี่ปุ่นคนที่ 4 ส่วนวรรณยุกต์โทมีสัทลักษณะ สูงตก [52] วรรณยุกต์ตรีมีสัทลักษณะ กลางขึ้น [34] นั่นคือ เป็นเสียงคล้ายกับวรรณยุกต์จัตวา แต่วรรณยุกต์จัตวามีค่าความถี่มูลฐานต่ำกว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์จัตวา คือ กลางตกขึ้น [323]

5.3 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่นกับคนไทย

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงวรรณยุกต์ในบริบทคำพูดต่อเนื่อง พบว่า กลุ่มคนไทยซึ่งเป็นเจ้าของภาษา ออกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด สำหรับวรรณยุกต์ระดับซึ่งประกอบด้วยวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอก พบว่า วรรณยุกต์สามัญมีค่าความถี่มูลฐานมากกว่าหรือสูงกว่าวรรณยุกต์เอก นอกจากนี้ ประเด็นเรื่องความชันของการลดลงของระดับเสียงยังส่งผลให้วรรณยุกต์ทั้ง 2 แตกต่างกันด้วย โดยวรรณยุกต์สามัญจะมีความชันของการตกน้อยกว่าวรรณยุกต์เอก กล่าวคือ ค่าความถี่มูลฐานจากจุดเริ่มต้นไปสู่จุดสิ้นสุดของวรรณยุกต์สามัญมีการเปลี่ยนแปลงแบบค่าลดลงค่อนข้างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับของวรรณยุกต์เอก ทั้งนี้ สืบเนื่องจากความชันของเส้นกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 2 หน่วยเสียง เมื่อพิจารณาการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอกของคนญี่ปุ่นทั้ง 5 คน จะเห็นได้ว่า วรรณยุกต์สามัญมีความคล้ายคลึงกับการออกเสียงของคนไทย กล่าวคือ ค่าความถี่มูลฐานจากจุดเริ่มต้นไปสู่จุดสิ้นสุดไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก วรรณยุกต์เอกคนญี่ปุ่นส่วนใหญ่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์สามัญ และมีความชันอันเกิดจากการลดต่ำลงของระดับเสียงน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับการออกเสียงของคนไทย

ส่วนวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับซึ่งประกอบด้วย วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวานั้นมีสัทลักษณะดังนี้

วรรณยุกต์โท ในการออกเสียงของกลุ่มคนไทยจะมีลักษณะเป็นเสียงตก แต่มีความชันที่เนื่องมาจากการตกลงของระดับเสียงค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาการออกเสียงวรรณยุกต์ 3 หน่วยเสียงในกลุ่มคนญี่ปุ่น พบว่า วรรณยุกต์โทมีความชันอันเป็นผลจากการตกของระดับเสียงมากกว่าของกลุ่มคนไทยอย่างเห็นได้ชัด อาจเป็นเพราะคนญี่ปุ่นตั้งใจและระวังมากเมื่อบันทึกเสียง จนเกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “การแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection)”

วรรณยุกต์ตรี ในกลุ่มคนไทยมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น ทั้งนี้พิจารณาจากค่าความถี่มูลฐานที่เพิ่มขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปสู่จุดสิ้นสุดการออกเสียง แต่พิสัยค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์จะไม่กว้างมากนัก เมื่อพิจารณาพฤติกรรมของการออกเสียงของกลุ่มคนญี่ปุ่น พบว่า บางคนมีพฤติกรรมเช่นเดียวกันคนไทย กล่าวคือ มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น รวมทั้งพิสัยค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ตรีที่ไม่กว้างมากนักเช่นเดียวกับคนไทย แต่บางคนกลับมีพิสัยค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ที่ค่อนข้างกว้างอันเกิดจากการแก้ไขเกินเหตุ นอกจากนี้มีคนญี่ปุ่นบางคนที่ออกเสียงแตกต่างไปจากคนไทยอย่างเห็นได้ชัด นั่นคือ ออกเสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงระดับไม่มีสัทลักษณะแบบขึ้นปรากฏ จึงอาจก่อให้เกิดความสับสนระหว่างวรรณยุกต์ตรีและวรรณยุกต์สามัญ

วรรณยุกต์จัตวา ในกลุ่มคนไทยมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้นคล้ายกับวรรณยุกต์ตรี แต่มีระดับเสียงที่ต่ำกว่า คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาได้แตกต่างจาก

วรรณยุกต์อื่น กล่าวคือ มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์เป็นเสียงขึ้นอย่างชัดเจน แต่มีข้อสังเกตว่า คนญี่ปุ่นบางคนออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาค่อนข้างใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ตรี สัทลักษณะที่ใกล้เคียงกันนี้อาจทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสนในการจำแนกวรรณยุกต์ทั้ง 2 หน่วยเสียง

6. สรุปผลและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง ที่ปรากฏในบริบทคำพูด ต่อเนื่องซึ่งในงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากการอ่านประโยคที่มีคำทดสอบปรากฏ ผู้วิจัยพบว่าคนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยน้อย ซึ่งหมายถึงผู้เริ่มศึกษาภาษาไทยได้ประมาณ 2 เดือน ออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพแตกต่างจากคนไทยค่อนข้างมาก จากการวิเคราะห์พฤติกรรมการออกเสียงของคนญี่ปุ่นแต่ละคนโดยใช้วิธีทางกลศาสตร์ พบว่า มีความแตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญกับวรรณยุกต์ตรี ซึ่งสังเกตจากค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์สามัญที่สูงกว่าวรรณยุกต์ตรี ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอก โดยสังเกตจากค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์เอกที่สูงกว่าวรรณยุกต์สามัญ รวมถึงการตั้งใจจนเกิดการแก้ไขเกินเหตุในการออกเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ เช่น กรณีการออกเสียงวรรณยุกต์โท ที่แตกต่างจากการออกเสียงของคนไทยซึ่งเป็นเจ้าของภาษา

เนื่องจากภาษาแม่ของคนญี่ปุ่นเป็นภาษาประเภท pitch-accent language นั่นคือ ภาษาประเภทที่การลงเสียงหนักเบามีความสัมพันธ์กับระดับเสียงสูงต่ำ ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้เริ่มศึกษาภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาวรรณยุกต์ ซึ่งทุกพยางค์มีเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่ ไม่ว่าพยางค์นั้นจะได้รับการเน้นเสียงหนักหรือไม่ ซึ่งแตกต่างจากภาษาญี่ปุ่นที่พยางค์ใดในคำที่ได้รับการเน้นเสียงจะมีเสียงสูง (H) ส่วนพยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นจะมีเสียงที่ต่ำกว่า (L) ผู้วิจัยจึงตีความว่าคนญี่ปุ่นที่เริ่มศึกษาภาษาไทยยังคงได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ (Language interference) คือ ความเคยชินในการใช้เสียงสูงในการออกเสียงพยางค์ที่ได้รับการเน้นเสียง เมื่อออกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ได้รับการเน้นหนักในภาษาไทย ไม่ว่าวรรณยุกต์ของพยางค์นั้นจะเป็นวรรณยุกต์ใด ซึ่งอาจไม่ใช่วรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะเป็นเสียงสูง จึงเกิดความสับสนในการออกเสียง โดยเฉพาะวรรณยุกต์ระดับ จะเห็นได้จากงานวิจัยนี้ว่า คนญี่ปุ่นคนที่ 1 และคนที่ 2 เกิดความสับสนในการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญกับวรรณยุกต์ตรี หรือคนญี่ปุ่นคนที่ 4 และคนที่ 5 เกิดความสับสนในการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญกับวรรณยุกต์เอก อันเนื่องมาจากความไม่เคยชินในการออกเสียงพยางค์เน้นหนักด้วยเสียงที่ไม่ใช่เสียงสูง ข้อค้นพบนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่าคนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยน้อยออกเสียงวรรณยุกต์ระดับแตกต่างจากคนไทย ในส่วนของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับนั้น ผู้วิจัยคิดว่าคนญี่ปุ่นสามารถได้ยืมการเปลี่ยนของระดับเสียงในพยางค์ เนื่องจากมีจุดอ้างอิงของระดับเสียงที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน จึง

สามารถออกเสียงวรรณยุกต์ประเภทที่มีการเปลี่ยนระดับได้ค่อนข้างดี ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าคนญี่ปุ่นได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงจากระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำกว่าของวรรณยุกต์โท ซึ่งมีลักษณะสูงตก หรือการเปลี่ยนแปลงจากระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงกว่าของวรรณยุกต์จัตวา ซึ่งมีลักษณะต่ำขึ้น ได้

เนื่องด้วยข้อจำกัดในตัวข้อมูล ซึ่งได้การเก็บข้อมูลการออกเสียงคำทดสอบที่ปรากฏในบริบทคำพูดต่อเนื่องแบบการอ่านรายการประโยค อาจทำให้มีลักษณะที่ปรากฏยังไม่สะท้อนความเป็นจริงเท่าที่ควร เนื่องจากผู้บอกภาษาซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นมีความระมัดระวังเกินไป และไม่แน่ใจว่าควรออกเสียงประโยคที่กำลังอ่านอย่างไร จึงน่าสนใจว่า หากเก็บข้อมูลการออกเสียงของคนญี่ปุ่นในคำพูดต่อเนื่องจากบริบทการสนทนาจริง ๆ ลักษณะของวรรณยุกต์ที่ปรากฏจะมีลักษณะเป็นอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเป็นประเด็นที่น่าสนใจวิจัยเพิ่มเติมต่อไปในอนาคต

รายละเอียดเพิ่มเติม

1. จากสถิติล่าสุดในเว็บไซต์สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย ข้อมูลปี 2005 มีจำนวนคนญี่ปุ่นพำนักในประเทศไทย 36,327 คน
2. วิทยานิพนธ์เรื่อง “วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนญี่ปุ่น: การศึกษาทางกลศาสตร์และการรับรู้” เป็นวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ในงานวิจัยนี้คนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยน้อย หมายถึง คนญี่ปุ่นที่เริ่มศึกษาภาษาไทยระยะเวลาประมาณ 2 เดือน ส่วนคนญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยมาก หมายถึง คนญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาไทยระยะเวลามากกว่า 1 ปีขึ้นไป

กิตติกรรมประกาศ

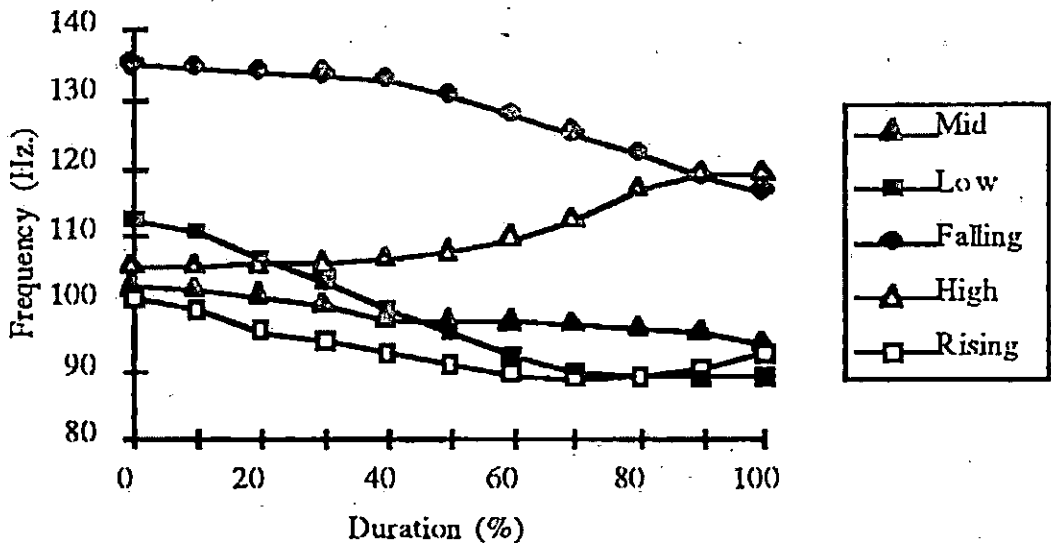
ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้ช่วยอ่านร่างของบทความ และให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไข

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ประสานงานในการเก็บข้อมูลจากคนญี่ปุ่นทุกท่าน อาทิ คณาจารย์ผู้สอนหลักสูตร Intensive Thai Program คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ทุกท่านจากวิทยาลัยนานาชาติปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คุณอรวรรณ ตันติกขวีระ และคุณสาธิต จงกิตติพงศ์ เพื่อนร่วมรุ่นปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และคุณณัฐภัค ทองมอญ และรวมถึงคนญี่ปุ่นทุกท่านโดยเฉพาะคุณยุทธากะ โทมิโอกะ ที่เสียสละเวลาและให้ข้อมูลอันมีค่ายังต้องงานวิจัยนี้

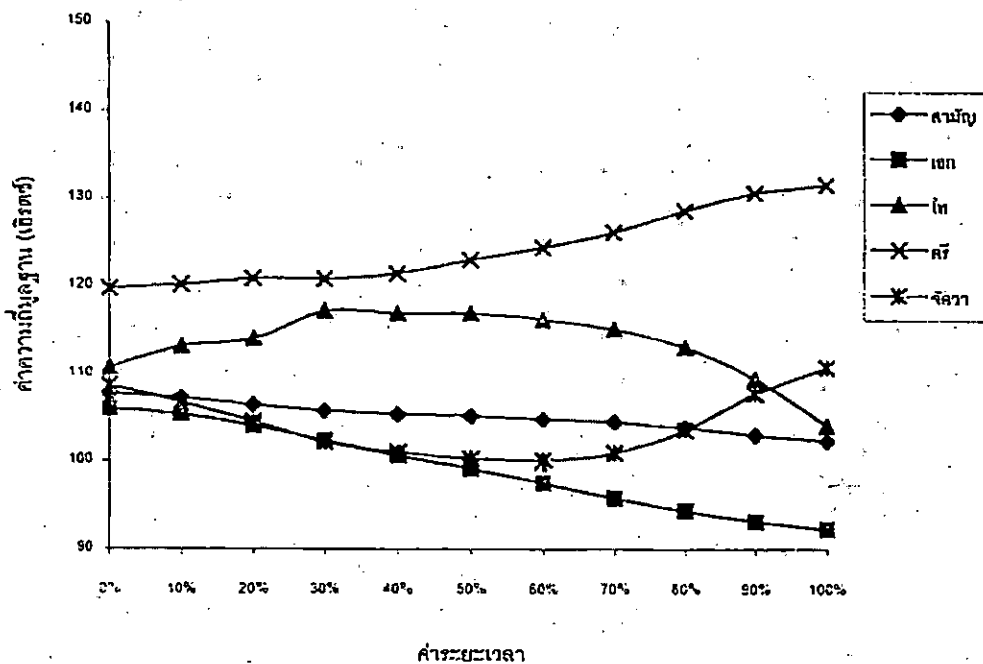
เอกสารอ้างอิง

- โตชัยกิ นะกะงะวะ. 2541. การแปรตามวัจนลีลาของเสียงนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของนักศึกษาญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ผดึนทรา ชีรานนท์. 2543. หน่วยจังหวะกับการแปรของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลลักษณ์ จุฑาหวะวงศ์. 2543. วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนไทย คนแต้จิ๋ว และคนชกข. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุลีพร นราสุวรรณ. 2547. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Abramson, A.S. 1962. The vowels and tones of Standard Thai: Acoustical measurements and experiments. Indiana University Research Center in Anthropology, Folklore, and Linguistics, Publication No.20:Bloomington, Inc.
- Haraguchi, S. 1999. "Accent". In N. Tsujimura (Ed). The Handbook of Japanese Linguistics. Malden, MA: Blackwell Publishers Inc. Oxford.
- Tingsabadh, K. and D. Deeprasert. 1997. "Tones in Standard Thai connected speech". In Abramson, Southeast Asian Linguistics Studies in Honour of Vichin Panupong, Bangkok: Chulalongkorn University Press, pp.297-370

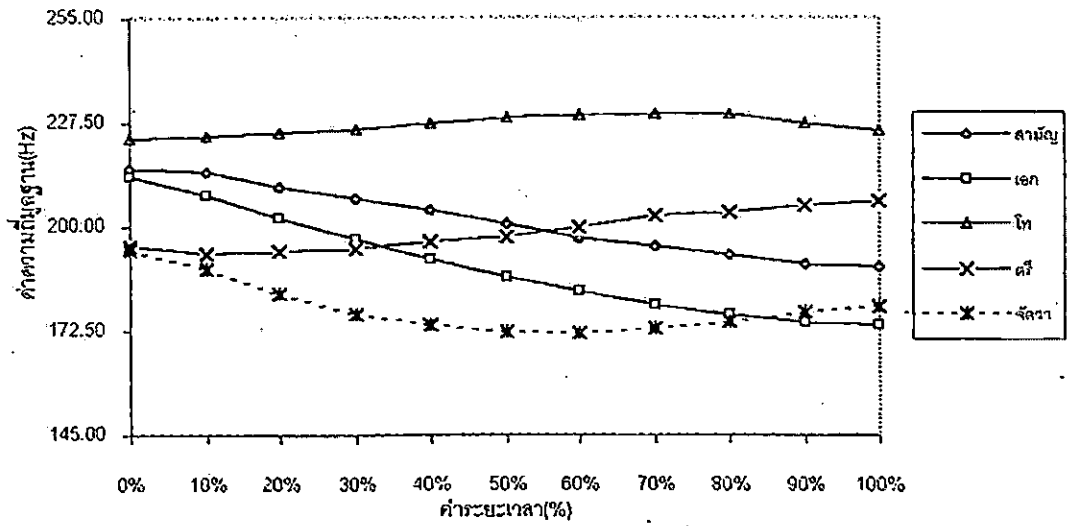
ภาคผนวก

ภาพ ก. ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทย ในงานวิจัยของ
Kalaya Tingsabadh & Daranee Deeprasert (1997)

ภาพ ข. ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทย
ในงานวิจัยของวิไลลักษณ์ จุฑาหงษ์ (2543)

ภาพ ค. ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ภาษาไทย
ในงานวิจัยของผดืนทรา วีรานนท์ (2543)